

Za našo deco.

Bratje Grimm.

Srečni Ivo.

(Dalje.)

»Ah! ah! Kdo bi si mogel kaj takega misliti. Če jo zakoljem, kaj bom z njo? Govedine ne maram, ker je prežilava. E! Če bi bila to svinja! Koliko koristi bi mi donesla! V vsakem slučaju bi imel še lepe klobase.

»Dobro, Ivo, hočem ti biti na uslugo. Zamenjavaj. Daj mi tvojo staro kravo, jaz pa tebi izročim prašička.«

»Bog ti bodi plačnik za tvojo dobroto«, je rekel Ivo. Nato je dvignil prašička iz samokolnice, mu je privezal na nogo vrv in tako ga je gnal pred seboj. Zdaj je mislil: »Hvala Bogu, da sem se rešil tiste kravuze! V kakšni nevarnosti sem bil! Ali sedaj je vse lepo izvršeno in moja škoda je bogato poplačana.«

Ko je tako potoval, je srečal kmeta, kateri je nosil pod pazduho gos. Pozdravila sta se in malce razgovarjala. Ivo je pripovedal o svojih zamenjavah, ki so bile zanj tako ugodne. Kmet pa mu je od svoje strani povedal, kako nosi gos v mesto gospodu, ki ima doma krst.

»Glej, kako težka je! Šest tednov smo jo pitali. Tisti, ki jo bo zaklal, bo imel dosti pečenke in še več masti.«

»Vidim«, je menil Ivo, ko je tehtal gos v rokah, »pa tudi moj prašiček ni kar tako.«

»Hm, hm«, je zamrmral kmet, pa kimal z glavo. »Nesrečni Ivo! V moji vasi, s katere baš prihajam, je nekdo ukradel prašička, in to nekemu kmetu prav ob cesti. Ko boš hodil tam mimo, bodo gotovo mislili, da si ti tat. Ne bo ti najbolj prijetno. V najboljšem slučaju te bodo prišli in zaprli v temno ječo.«

Ubogi Ivo je kar otrpel od strahu.

»Dobri človek«, je zaklical skoro jokajoč, »pomagaj mi v tej nezgodi. Ti si v tem kraju bolj znan. Čeprav nisem tat, na ti tu prašička in daj mi svojo gos!«

»E, Ivo! Tedaj bi prišel v neprijeten položaj jaz sam. Sicer pa, naj bo, pomagati ti hočem, ker vidim, da si po nedolžnem zabredel v to stvar.«

Nato je prevzel prašička, pa je brž izginil po stranpoti. Ivo pa je nadaljeval svojo pot, noseč gos pod pazduho.

»Po vsem tem sem vendar uspel najbolje«, je pomislil Ivo. »Imel bom dobro pečenko, gosje masti za štiri mesece, pa še lepo perje. Z njim si bom napolnil blazino ter na njej sladko in dolgo počival. Oh, kako mi bo majka srečna!«

Prišedši v prvo vas, je naletel na brusarja nožev, ki je sukaj svoje kolesce in veselo prepeval:

»Brusim škarje, brusim nože,
ko končavam svoje posle,
plašč po vetru mi vihra.«

Ivo je postal pri brusarju in mu je rekel:

»Gotovo Vam gre posel dobro od rok, gospod brusar, da ste tako veseli in zadovoljni.«

»Zakaj pa ne!«d je ta odgovoril, »moj obrt je od zlata. Brusar nikoli ne seže v žep, ne da bi našel v njem denarja. A od kod imaš tako lepo gos?«

»Nisem je kupil, ampak zamenjal sem jo za prašička.«

»Od kod prašiček?«

»Zamenjal sem ga za kravo.«

»A krava?«

»Dobil sem jo za konja.«

»In konj?«

»Eh! Konj me stane 7 let težke službe.«

»Dosljej si si lepo pomagal v življenju. Samo nekaj ti še manjka, namreč da bi imel vsekdar v žepu kaj denarja. Tedaj bi bila tvoja sreča popolna.«

»Seveda!« je vzdihnil Ivo, »če bi le še to moglo biti!«

»To je lahko. Postani brusar kakor jaz. Kaj ti je za to treba? Brusni kamen. Glej, tu ga imam. Dober je še, čeprav je že malo okrhlan. Ne zahtevam zanj dosti. Daj mi tvojo gos. Hočeš?«

»Čemu še vprašate! Najsrečnejši človek na svetu bi bil, če bi našel vselej, kadar sežem v žep, v njem tudi kaj denarja. Kaj bi mi bilo potem še želeči? Tukaj imate gos!«

Brusar je vzel gos, a mladeniču je dal poleg brusnega kamna še navaden cestni kamen, ki je ležal kraj njega, rekoč:

»Glej, tu imaš še krasen kamen. Na njem lahko zravnaš zakrivljene žreblje.«

Ivo je vzel kamen, pa se je veselega srca zopet podal na pot. Oči so mu lesketale radosti. Pomislil je:

»Gotovo sem se rodil pod srečno zvezdo. Vse, kar si zaželim, brž tudi dobim.«

Ko je tako precej časa hodil, je postal truden, saj je bil že od ranega jutra sem na potu. Tudi glad se mu je oglašal, ker je v krčmi vse snedel, kar je imel, in od veselja, da ima kravo, je izdal zadnji svoj denar za čašo piva.

Postal je. Kamna sta ga težila. Pristopil je k vodnjaku, da bi se naužil vode in si malce odahnil. Kamna je položil poleg sebe na ograjo in potem se je nagnil, da zajame vode. Pri tem pa je nehote premaknil kamna in padla sta v globoko vodo.

(Konec prihodnjil.)

V menčariji.

Gospodar: »Sprejeti ste v službo, samo bojim se, da si ne boste mogli zapomniti imen toliko živali.«

Mladi človek, ki išče službo: »Brez skrbi, ta vsa imena so mi vsakdanja, pridem namreč ravno kar od vojakov, kjer smo jih vsak dan po stokrat slišali.«

Ce je človek v zadregi.

Balant je za svojega sina, ki je imel 14 let, kupil le polovično karto, češ, če bo šlo, bo, če ne, bo pa že kako. Kmalu pa opazi, da se mu bliža revizor in je vedel, da sedaj ne bo nobenega izhoda. Izvlekel je uro ter nape-to zrl nanjo. Ko je revizor zahteval listke, je Balant dejal: »Doplačam še drugo polovico karte, ker je moj sin baš sedajle dopolnil deseto leto.«

V gostilni.

Gost: »Natakar, ali ste name že čisto pozabili?«

Natakar: »Zdaj pa ne vem, ali ste vi gospod s prašičevimi reberci, ali s telečjo glavico!«

Nepričakovan odgovor.

Mož: »Nocoj se mi je sanjalo, da sem umrl.«

Zena: »Koliko časa si se pa moral peči v ognju?«

Mož: »Niti minutel Sveti Peter mi je namreč rekel: Ti prideš v nebesa, ker predobro poznam svojo staro.«

Prijatelj in sovražnik.

Samo en sovražnik je že preveč, prijatelj pa nimamo nikoli dovolj. Prijateljem izkazovati dobroto, ni težko, biti dober napram sovražniku, to zmore pa le malokdo. Prijateljstvo je solnčna toplota življenja, dobrohotnost pa svetlobni žarek, ki razsvetljuje temne ure. Najboljša prijatelja sta tista, ki sta istih misli.

Današnji čas.

Gospa: »Iz vaših izpovedi je razvidno, da ste bili že v mnogih službah. Kako dolgo pa ste bili v zadnji službi?«

Služkinja: »Nisem na uro pogledala.«